

Въ трапезарията влезе Миленка, дъщерята на господаря. Андрея осети това и лицето му се озари отъ нѣкаква мисълъ.

Миленка бѣше русо и стройно дванадесетъ годишно момиче, едничко на баща и майка — сжщо така добродушно, както родителитѣ си. Затова всички слуги я обичаха, а най-много я обичаше Андрея.

— Госпожице Миленке, рече той, много се зарадвахъ дето Ви видѣхъ. Искамъ да Ви довъря нѣщо. Ето една малка кутийка. Въ нея съмъ скрилъ споменитѣ отъ моята бѣдна майка — нѣколко дребни скжпоцѣнности и две облигации отъ държавния заемъ. Всичко това не струва кой знае колко, но то е скжпо за мене. Въ предстоящото дълго пжтешествие, мога да загубя кутийката, затова съмъ намислилъ да я оставя на тебе. Ако единъ день се завърна живо и здраво, ще дойда да си я прибера. Ако ли пѣкъ загина, Вие ще я запазите за себе си, като споменъ отъ единъ бѣденъ човѣкъ, който искрено Ви е обичалъ.

Когато Миленка взе кутийката очитѣ на Андрея се напълниха съ сълзи — стана му мжчно, че напуска родното си мѣсто. . .

Минаха се дълги години. Андрея ни се чу, ни се видѣ. Тежъкъ е живота за тѣзи, които отиватъ да дирятъ работа въ Америка. Но съ трудъ, пестеливостъ и постоянство, Андрея надви всички мжноти и следъ време забогатя. Той реши да се завърне въ отечеството си.

Събра Андрея цѣлото си богатство и заедно съ нѣколко свои другари, съ които отскоро се запозна, напусна пуститѣ мѣста дето работѣше и се отправи за пристанището. Но уви! Изъ пжтя другаритѣ му го нападнаха, обраха му всичкото богатство, оставиха го насрѣдъ пжтя раненъ и полумъртавъ и изчезнаха. Пжтници го прибраха, отведоха го въ близкия градъ и го настаниха въ една болница.

Като се посъвзе, Андрея наново се залови за работа. Той спечели малко пари, колкото за пжтъ до родината си, и бързо напусна земята, която му причини толкова горчевини.